

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 15ης Ιουνίου 2023*

«Προδικαστική παραπομπή – Κοινωνική ασφάλιση – Κανονισμός (ΕΚ) 883/2004 – Άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α' – Έννοια των “παροχών ασθένειας” – Πεδίο εφαρμογής – Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων – Άρθρο 45 ΣΛΕΕ – Κανονισμός (ΕΚ) 492/2011 – Άρθρο 7, παράγραφος 2 – Κοινωνικά πλεονεκτήματα – Διαφορετική μεταχείριση – Δικαιολογητικοί λόγοι – COVID-19 – Απομόνωση υπαλλήλων κατά διαταγή εθνικής υγειονομικής αρχής – Αποζημίωση των εν λόγω υπαλλήλων από τον εργοδότη – Απόδοση του σχετικού ποσού στον εργοδότη από την αρμόδια αρχή – Αποκλεισμός των μεθοριακών εργαζομένων που απομονώθηκαν βάσει μέτρου ληφθέντος από την αρχή του κράτους κατοικίας τους»

Στην υπόθεση C-411/22,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, Αυστρία) με απόφαση της 24ης Μαΐου 2022, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 21 Ιουνίου 2022, στο πλαίσιο της δίκης

Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft mbH

παρισταμένης της:

Bezirkshauptmannschaft Südoststeiermark,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. L. Arastey Sahún, πρόεδρο τμήματος, F. Biltgen (εισηγητή) και J. Passer, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft mbH, εκπροσωπούμενη από την T. Katalan, Rechtsanwältin,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Posch, την J. Schmoll και τον F. Werni,
- η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους O. Serdula, M. Smolek και J. Vlácil,
- η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. Pere,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους B.-R. Killmann και D. Martin,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (ΕΕ 2004, L 166, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2004, L 200, σ. 1), καθώς και την ερμηνεία του άρθρου 45 ΣΛΕΕ και του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΕ) 492/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης (ΕΕ 2011, L 141, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Thermalhotel Fontana Hotelbetriebsgesellschaft mbH (στο εξής: Thermalhotel Fontana) και της Bezirkshauptmannschaft Südoststeiermark (διοικητικής αρχής της περιφέρειας νοτιοανατολικής Στυρίας, Αυστρία, στο εξής: διοικητική αρχή) σχετικά με την άρνηση της τελευταίας να αποζημιώσει τη Thermalhotel Fontana για την απώλεια εισοδήματος των υπαλλήλων της κατά τις περιόδους κατ' οίκον απομόνωσης τους στη Σλοβενία και στην Ουγγαρία, η οποία επιβλήθηκε από τις αρμόδιες αρχές των εν λόγω κρατών μελών σε σχέση με την πανδημία COVID-19.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 883/2004

- 3 Το άρθρο 3 του κανονισμού 883/2004, το οποίο επιγράφεται «Υλικό πεδίο εφαρμογής», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στις νομοθεσίες που αφορούν τους κλάδους κοινωνικής ασφάλισης που έχουν σχέση με:

α) παροχές ασθένειας·

[...]».

4 Το άρθρο 5 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Εκτός αν προβλέπει άλλως ο παρών κανονισμός και υπό το πρίσμα των ειδικών διατάξεων εφαρμογής που θεσπίζονται, ισχύουν τα ακόλουθα:

[...]

β) εάν, δυνάμει της νομοθεσίας του αρμόδιου κράτους μέλους, αναγνωρίζονται έννομα αποτελέσματα σε συγκεκριμένα γεγονότα ή καταστάσεις, αυτό το κράτος μέλος λαμβάνει υπόψη παρόμοια γεγονότα ή καταστάσεις που έχουν λάβει χώρα σε οποιοδήποτε κράτος μέλος, ως εάν είχαν λάβει χώρα στο έδαφός του.»

Ο κανονισμός 492/2011

5 Το άρθρο 7 του κανονισμού 492/2011 ορίζει στις παραγράφους του 1 και 2 τα εξής:

«1. Ο εργαζόμενος υπήκοος ενός κράτους μέλους δεν δύναται στην επικράτεια των άλλων κρατών μελών να έχει, λόγω της ιθαγένειάς του, διαφορετική μεταχείριση από τους ημεδαπούς εργαζομένους ως προς τους όρους απασχόλησης και εργασίας, ιδίως όσον αφορά την αμοιβή, την απόλυση, την επαγγελματική επανένταξη ή την επαναπασχόληση αν έχει καταστεί άνεργος.

2. Απολαύει των ιδίων κοινωνικών και φορολογικών πλεονεκτημάτων με τους ημεδαπούς εργαζομένους.»

Το αυστριακό δίκαιο

6 Ο Epidemiegesetz 1950 (νόμος του 1950 περί επιδημιών), της 14ης Οκτωβρίου 1950 (BGBl. 186/1950), έχει εφαρμογή στη διαφορά της κύριας δίκης όπως τροποποιήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2020 (BGBl. I, 104/2020), όσον αφορά τα άρθρα 7 και 32, και όπως τροποποιήθηκε στις 24 Ιουλίου 2006 (BGBl. I, 114/2006), όσον αφορά το άρθρο 17 (στο εξής: EpiG).

7 Κατά το άρθρο 7 του EpiG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Απομόνωση των νοσούντων»:

«(1) Με κανονιστική διοικητική πράξη καθορίζονται οι ασθένειες για τις οποίες υφίσταται υποχρέωση δήλωσης και για τις οποίες μπορούν να διαταχθούν μέτρα απομόνωσης των προσώπων τα οποία νοσούν ή για τα οποία υπάρχει υπόνοια ότι έχουν προσβληθεί από τη νόσο ή ότι μπορούν να τη μεταδώσουν.

(1a) Προκειμένου να προληφθεί η εξάπλωση μιας ασθένειας η οποία ορίζεται σε κανονιστική διοικητική πράξη της παραγράφου 1 και για την οποία υφίσταται υποχρέωση δήλωσης, είναι δυνατόν να απομονωθούν τα πρόσωπα τα οποία νοσούν ή για τα οποία υπάρχει υπόνοια ότι έχουν προσβληθεί από τη νόσο ή ότι μπορούν να τη μεταδώσουν ή είναι δυνατόν να περιοριστούν οι επαφές των προσώπων αυτών με τον εξωτερικό κόσμο, εάν, λαμβανομένης υπόψη της φύσης της ασθένειας και της συμπεριφοράς του συγκεκριμένου προσώπου, υπάρχει σοβαρός και σημαντικός κίνδυνος για την υγεία άλλων προσώπων, ο οποίος δεν μπορεί να εξαλειφθεί με λιγότερο περιοριστικά μέτρα. [...]

[...]

- 8 Το άρθρο 17 του EriG, το οποίο επιγράφεται «Επιτήρηση ορισμένων προσώπων», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Τα πρόσωπα που πρέπει να θεωρούνται φορείς παθογόνων οργανισμών που προκαλούν νόσο για την οποία υφίσταται υποχρέωση δήλωσης μπορούν να υποβάλλονται σε παρατήρηση ή σε ειδική υγειονομική επιτήρηση. Τα πρόσωπα αυτά μπορούν να υπόκεινται σε ειδική υποχρέωση δήλωσης, σε περιοδική ιατρική εξέταση και, εν ανάγκη, σε απολύμανση και κατ' οίκον απομόνωση· αν η κατ' οίκον απομόνωση δεν μπορεί ευλόγως να επιτευχθεί, μπορεί να διαταχθεί η απομόνωση και η σίτιση σε χώρους που προορίζονται για τον σκοπό αυτόν.»

- 9 Το άρθρο 32 του EriG, το οποίο επιγράφεται «Αποζημίωση λόγω απώλειας εισοδήματος», έχει ως εξής:

«(1) Στα φυσικά και νομικά πρόσωπα καθώς και στις προσωπικές εταιρίες εμπορικού δικαίου καταβάλλεται αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία που υπέστησαν συνεπεία της παρεμπόδισης της επαγγελματικής τους δραστηριότητας, εάν και στο μέτρο που:

1. τέθηκαν σε απομόνωση σύμφωνα με τα άρθρα 7 ή 17,

[...]

και υπέστησαν απώλεια εισοδήματος συνεπεία του γεγονότος αυτού.

[...]

(2) Η αποζημίωση οφείλεται για κάθε ημέρα που καλύπτεται από τη διοικητική απόφαση της παραγράφου 1.

(3) Η αποζημίωση των προσώπων που τελούν σε σχέση εργασίας υπολογίζεται βάσει των τακτικών αποδοχών κατά την έννοια του νόμου περί συνεχίσεως καταβολής των αποδοχών [Entgeltfortzahlungsgesetz], BGBl. αριθ. 399/1974. Οι εργοδότες υποχρεούνται να καταβάλλουν στα πρόσωπα αυτά το ποσό της οφειλόμενης αποζημίωσης κατά τις συνήθεις ημερομηνίες καταβολής των αποδοχών στην επιχείρηση. Κατά τον χρόνο της καταβολής, ο εργοδότης υποκαθίσταται στο δικαίωμα αποζημίωσης έναντι του ομοσπονδιακού κράτους [...]

[...]».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 10 Η Thermalhotel Fontana είναι εγκατεστημένη στην Αυστρία όπου εκμεταλλεύεται ξενοδοχείο.
- 11 Κατά το τέταρτο τρίμηνο του 2020, πολλοί υπάλληλοι του ξενοδοχείου υποβλήθηκαν σε εξετάσεις για την ανίχνευση της COVID-19, των οποίων το αποτέλεσμα ήταν θετικό και γνωστοποιήθηκε από τη Thermalhotel Fontana στην αυστριακή υγειονομική αρχή.
- 12 Επειδή οι εν λόγω εργαζόμενοι κατοικούσαν στη Σλοβενία και στην Ουγγαρία, η αρχή δεν τους επέβαλε τα μέτρα απομόνωσης στα οποία αναφέρονται οι διατάξεις του EriG, αλλά ενημέρωσε τις αρμόδιες αρχές των εν λόγω κρατών μελών, οι οποίες επέβαλαν στους εργαζομένους αυτούς περιόδους κατ' οίκον απομόνωσης.

- 13 Κατά τη διάρκεια αυτών των περιόδων απομόνωσης, η Thermalhotel Fontana συνέχισε να καταβάλλει στους εν λόγω υπαλλήλους τις αποδοχές τους σύμφωνα, όπως προκύπτει από τις παρατηρήσεις της Αυστριακής Κυβέρνησης, με τις σχετικές διατάξεις του αστικού κώδικα και του Angestelltengesetz (νόμου περί υπαλλήλων) (BGBl. αριθ. 292/1921), όπως τροποποιήθηκε από τον Bundesgesetz (ομοσπονδιακό νόμο) (BGBl. I αριθ. 74/2019), οι οποίες ήταν εφαρμοστέες στο μέτρο που οι σχετικές συμβάσεις εργασίας διέπονταν από το αυστριακό δίκαιο.
- 14 Με αιτήσεις της 1ης Δεκεμβρίου 2020, η Thermalhotel Fontana ζήτησε από τη διοικητική αρχή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 32 του EriG, αποζημίωση λόγω της απώλειας εισοδήματος που υπέστησαν οι υπάλληλοι αυτοί κατά τις περιόδους απομόνωσής τους, ισχυριζόμενη ότι είχε υποκατασταθεί στο δικαίωμά τους σε αποζημίωση επειδή τους είχε καταβάλει τις αποδοχές τους κατά τη διάρκεια των περιόδων αυτών. Με αποφάσεις της 29ης Δεκεμβρίου 2020, οι αιτήσεις αυτές απορρίφθηκαν.
- 15 Το Landesverwaltungsgericht Steiermark (περιφερειακό διοικητικό πρωτοδικείο Στυρίας, Αυστρία) απέρριψε ως αβάσιμες τις προσφυγές που ασκήθηκαν κατά των αποφάσεων αυτών. Διαπιστώνοντας ότι τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στις αιτήσεις αποζημίωσης ήταν αποφάσεις ή βεβαιώσεις αλλοδαπών αρχών με τις οποίες είχε επιβληθεί μέτρο απομόνωσης στους εν λόγω υπαλλήλους, το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι μόνον απόφαση στηριζόμενη σε διοικητικό μέτρο που ελήφθη κατ' εφαρμογήν του EriG και συνεπαγόμενη απώλεια εισοδήματος για τους εργαζομένους γεννά δικαίωμα αποζημίωσης δυνάμει του νόμου αυτού.
- 16 Η Thermalhotel Fontana άσκησε κατά των ως άνω απορριπτικών αποφάσεων εξαιρετικές αιτήσεις αναίρεσως ενώπιον του Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου, Αυστρία), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου, ισχυριζόμενη ότι το άρθρο 32, παράγραφοι 1 και 3, του EriG, όπως ερμηνεύθηκε από το Landesverwaltungsgericht Steiermark (περιφερειακό διοικητικό πρωτοδικείο Στυρίας), είναι αντίθετο προς το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και τον κανονισμό 883/2004.
- 17 Κατά το αιτούν δικαστήριο, αν η αποζημίωση του άρθρου 32 του EriG χαρακτηριστεί ως «παροχή ασθένειας» κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 883/2004, οι αυστριακές αρχές και τα αυστριακά δικαστήρια θα πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 5, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού, να λάβουν υπόψη απόφαση περί επιβολής απομόνωσης που ελήφθη από άλλο κράτος μέλος ως εάν είχε ληφθεί από αυστριακή αρχή. Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση και ότι, ως εκ τούτου, η εν λόγω αποζημίωση δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού. Επισημαίνει συναφώς, πρώτον, ότι ο δικαιούχος ο οποίος εμποδίζεται να ασκήσει την επαγγελματική του δραστηριότητα αποζημιώνεται για απώλεια εισοδήματος χωρίς να νοσεί κατ' ανάγκην, καθώς το μέτρο της απομόνωσης μπορεί να του έχει επιβληθεί λόγω απλής υπόνοιας ότι έχει προσβληθεί από τη νόσο ή ότι μπορεί να τη μεταδώσει. Δεύτερον, η επιβολή του μέτρου της απομόνωσης δεν αποσκοπεί στη θεραπεία του προσώπου στο οποίο επιβάλλεται, αλλά στην προστασία του πληθυσμού από τη μετάδοση εκ μέρους του προσώπου αυτού, και η αποζημίωση που προβλέπει το άρθρο 32 του EriG δεν έχει ως σκοπό την αντιστάθμιση των εξόδων λόγω ασθένειας ή θεραπείας.
- 18 Όσον αφορά το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7 του κανονισμού 492/2011, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η επίμαχη εθνική ρύθμιση επιβάλλει εμμέσως, ως προϋπόθεση για την αποζημίωση του εργοδότη, το να κατοικούν οι εργαζόμενοι του στην εθνική επικράτεια και ότι, επομένως, η προϋπόθεση αυτή συνιστά άνιση μεταχείριση εργαζομένων στηριζόμενη εμμέσως στην ιθαγένειά τους. Επισημαίνει συναφώς ότι στους μεθοριακούς εργαζομένους, όπως αυτοί που απασχολεί η Thermalhotel Fontana, των οποίων τα αποτελέσματα σε εξετάσεις ανίχνευσης COVID-19 ήταν

θετικά, δεν επιβλήθηκε απομόνωση από την αυστριακή αρχή, σε αντίθεση με τους εργαζομένους που κατοικούν στην Αυστρία και βρέθηκαν στην ίδια κατάσταση. Τους επιβλήθηκε, ωστόσο, απομόνωση ανάλογη εκείνης που επέβαλε η εν λόγω αρχή βάσει των μέτρων που ίσχυαν στο κράτος μέλος κατοικίας τους, σε σχέση με τα οποία ο EpiG δεν προβλέπει δικαίωμα αποζημίωσης για απώλεια εισοδήματος. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι δεν ασκεί καμία επιρροή στην ανάλυση αυτή το γεγονός ότι ο εργοδότης είναι εκείνος ο οποίος, αφού κατέβαλε τις οφειλόμενες αποδοχές στους εργαζομένους στους οποίους επιβλήθηκε απομόνωση, προβάλλει δικαίωμα αποζημίωσης το οποίο έλκει από εκείνο των εν λόγω εργαζομένων.

- 19 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι θα μπορούσε να προβληθεί ως ενδεχόμενος δικαιολογητικός λόγος για μια τέτοια άνιση μεταχείριση η δημόσια υγεία, στο μέτρο που η τήρηση των αποφάσεων περί επιβολής απομόνωσης μπορεί να ελεγχθεί από τις αυστριακές αρχές μόνο στο εθνικό έδαφος, όπου η κατάσταση όσον αφορά την πανδημία μπορεί να είναι διαφορετική από εκείνη που επικρατεί σε άλλο κράτος μέλος. Άλλος δικαιολογητικός λόγος θα μπορούσε να είναι το γεγονός ότι το αυστριακό κράτος είναι υπεύθυνο μόνο για την παρεμπόδιση της έμμισθης δραστηριότητας του εργαζομένου στον οποίον επιβλήθηκε μέτρο απομόνωσης από τις αυστριακές αρχές. Ως εκ τούτου, οι μεθοριακοί εργαζόμενοι στους οποίους επιβλήθηκε το μέτρο της απομόνωσης από τις αρχές του κράτους μέλους κατοικίας τους θα μπορούσαν να στραφούν προς το κράτος αυτό προκειμένου να ζητήσουν να ωφεληθούν από τα τυχόν υφιστάμενα σε αυτό συστήματα αποζημίωσης. Εν πάση περιπτώσει, το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το αν η επίμαχη άνιση μεταχείριση είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας.
- 20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Συνιστά παροχή ασθένειας, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του [κανονισμού 883/2004], η αποζημίωση η οποία οφείλεται σε μισθωτούς εργαζομένους για την περιουσιακή ζημία που υπέστησαν συνεπεία της παρεμπόδισης της επαγγελματικής τους δραστηριότητας κατά τη διάρκεια της απομόνωσής τους ως προσώπων τα οποία νόσησαν με COVID-19 ή για τα οποία υπήρχε υπόνοια ότι είχαν προσβληθεί από τη νόσο ή ότι μπορούσαν να τη μεταδώσουν, αποζημίωση η οποία καταβάλλεται αρχικά στους μισθωτούς εργαζομένους από τον εργοδότη που, κατά τον χρόνο της καταβολής, υποκαθίσταται στο σχετικό δικαίωμα αποζημίωσης έναντι του ομοσπονδιακού κράτους;
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα, έχουν το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7 του [κανονισμού 492/2011] την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία εξαρτά τη χορήγηση αποζημίωσης για την απώλεια εισοδήματος που υπέστησαν μισθωτοί εργαζόμενοι συνεπεία της απομόνωσης που διατάχθηκε από τις υγειονομικές αρχές λόγω θετικού αποτελέσματος της εξέτασης για την ανίχνευση COVID-19 (αποζημίωσης που καταβάλλεται αρχικά στους μισθωτούς εργαζομένους από τον εργοδότη ο οποίος υποκαθίσταται στο εν λόγω δικαίωμα κατά το ποσό αυτό έναντι του ομοσπονδιακού κράτους) από την προϋπόθεση να έχει διαταχθεί η απομόνωση από εθνική αρχή βάσει της εθνικής νομοθεσίας για τις επιδημίες, με αποτέλεσμα η αποζημίωση αυτή να μην καταβάλλεται σε μισθωτούς οι οποίοι, ως μεθοριακοί εργαζόμενοι, κατοικούν σε άλλο κράτος μέλος και των οποίων η απομόνωση (“καραντίνα”) διατάχθηκε από τις υγειονομικές αρχές του κράτους κατοικίας τους;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 21 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 883/2004 έχει την έννοια ότι η χρηματοδοτούμενη από το Δημόσιο αποζημίωση που χορηγήθηκε στους μισθωτούς εργαζομένους για την περιουσιακή ζημία που υπέστησαν λόγω της παρεμπόδισης της επαγγελματικής τους δραστηριότητας κατά τη διάρκεια της απομόνωσής τους ως προσώπων τα οποία νόσησαν με COVID-19, ή για τα οποία υπήρχε υπόνοια ότι είχαν προσβληθεί από τη νόσο ή ότι μπορούσαν να τη μεταδώσουν, συνιστά «παροχή ασθένειας», κατά την έννοια της διάταξης αυτής, και εμπίπτει, επομένως, στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού.
- 22 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η διάκριση μεταξύ των παροχών που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 883/2004 και των παροχών που εξαιρούνται από αυτό στηρίζεται κατ' ουσίαν στα συστατικά στοιχεία κάθε παροχής, ιδίως στον σκοπό και στις προϋποθέσεις χορήγησής της, και όχι στο αν μια παροχή χαρακτηρίζεται από την εθνική νομοθεσία ως παροχή κοινωνικής ασφάλισης [απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, Α (Δημόσια υγειονομική περίθαλψη), C-535/19, EU:C:2021:595, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 23 Ειδικότερα, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι μια παροχή μπορεί να θεωρείται παροχή κοινωνικής ασφάλισης μόνον εάν, αφενός, χορηγείται στους δικαιούχους ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εξατομικευμένη και κατά διακριτική ευχέρεια στάθμιση των προσωπικών αναγκών, με βάση κατάσταση καθοριζόμενη από τον νόμο, και, αφετέρου, αναφέρεται σε έναν από τους κινδύνους οι οποίοι απαριθμούνται ρητώς στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2004. Οι δύο αυτές προϋποθέσεις πρέπει να συντρέχουν σωρευτικώς [απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, Α (Δημόσια υγειονομική περίθαλψη), C-535/19, EU:C:2021:595, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 24 Υπενθυμίζεται ότι η πρώτη προϋπόθεση που μνημονεύεται στην προηγούμενη σκέψη πληρούται εφόσον η παροχή χορηγείται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων των οποίων η συνδρομή παρέχει το δικαίωμα λήψεώς της, χωρίς η αρμόδια αρχή να δύναται να λάβει υπόψη άλλες προσωπικές περιστάσεις [απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, Α (Δημόσια υγειονομική περίθαλψη), C-535/19, EU:C:2021:595, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 25 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η εν λόγω πρώτη προϋπόθεση πληρούται, καθόσον η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης παροχή χορηγείται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων καθοριζόμενων από τον νόμο, χωρίς η αρμόδια αρχή να λαμβάνει υπόψη άλλες προσωπικές περιστάσεις των μισθωτών πέραν της απομόνωσής τους και του ύψους των τακτικών αποδοχών τους.
- 26 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση που εκτίθεται στη σκέψη 23 της παρούσας απόφασης, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού μνημονεύει ρητώς τις «παροχές ασθένειας».
- 27 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι «παροχές ασθένειας», κατά την έννοια της διάταξης αυτής, έχουν ως ουσιαστικό σκοπό τη θεραπεία του ασθενούς, με την παροχή σε αυτόν της αναγκαίας λόγω της κατάστασής του περίθαλψης, και καλύπτουν, επομένως, τον κίνδυνο που συνδέεται με παθολογική κατάσταση [απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, Α (Δημόσια υγειονομική περίθαλψη), C-535/19, EU:C:2021:595, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 28 Τούτο, όμως, δεν συμβαίνει σε περιπτώσεις αποζημίωσης όπως αυτή που προβλέπει το άρθρο 32 του EpiG.
- 29 Πράγματι, αφενός, για τη λήψη τέτοιας αποζημίωσης είναι αδιάφορο αν το πρόσωπο εις βάρος του οποίου έχει επιβληθεί μέτρο απομόνωσης βάσει του EpiG νοσεί πράγματι ή, στην προκειμένη περίπτωση, αν έχει επέλθει ο κίνδυνος που συνδέεται με τη νόσο COVID-19, δεδομένου ότι για την απομόνωση του προσώπου αυτού αρκεί η υπόνοια ότι έχει προσβληθεί από την COVID-19 ή ότι μπορεί να τη μεταδώσει. Αφετέρου, η απομόνωση της οποίας την τήρηση σκοπεύει να ενθαρρύνει η αποζημίωση επιβάλλεται όχι με σκοπό τη θεραπεία του προσώπου που απομονώνεται, αλλά προκειμένου να προστατευθεί ο πληθυσμός από τη μετάδοση από το πρόσωπο αυτό.
- 30 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 883/2004 έχει την έννοια ότι η χρηματοδοτούμενη από το Δημόσιο αποζημίωση που χορηγήθηκε στους μισθωτούς εργαζομένους για την περιουσιακή ζημία που υπέστησαν λόγω της παρεμπόδισης της επαγγελματικής τους δραστηριότητας κατά τη διάρκεια της απομόνωσής τους ως προσώπων τα οποία νόσησαν με COVID-19, ή για τα οποία υπήρχε υπόνοια ότι είχαν προσβληθεί από τη νόσο ή ότι μπορούσαν να τη μεταδώσουν, δεν συνιστά «παροχή ασθένειας» κατά την έννοια της διάταξης αυτής και, επομένως, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

- 31 Λαμβανομένης υπόψη της αρνητικής απάντησης που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, πρέπει να δοθεί απάντηση στο δεύτερο ερώτημα, με το οποίο το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7 του κανονισμού 492/2011 έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία εξαρτά τη χορήγηση αποζημίωσης για την απώλεια εισοδήματος των εργαζομένων λόγω απομόνωσης που διατάχθηκε κατόπιν θετικού αποτελέσματος στην εξέταση ανίχνευσης COVID-19 από την προϋπόθεση να έχει διαταχθεί η επιβολή του μέτρου απομόνωσης από αρχή του εν λόγω κράτους μέλους βάσει της ρύθμισης αυτής.
- 32 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ προβλέπει ότι η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων συνεπάγεται την κατάργηση κάθε διάκρισης λόγω ιθαγένειας μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας.
- 33 Η προβλεπόμενη στη διάταξη αυτή αρχή της ίσης μεταχείρισης συγκεκριμενοποιείται και στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 492/2011, το οποίο ορίζει ειδικότερα ότι ο εργαζόμενος που είναι υπήκοος κράτους μέλους απολαύει, στο έδαφος των λοιπών κρατών μελών, των ίδιων κοινωνικών και φορολογικών πλεονεκτημάτων με τους ημεδαπούς εργαζομένους (απόφαση της 28ης Απριλίου 2022, Gerencia Regional de Salud de Castilla y León, C-86/21, EU:C:2022:310, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 34 Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ευνοεί αδιακρίτως τόσο τους διακινούμενους εργαζομένους που διαμένουν σε κράτος μέλος υποδοχής όσο και τους μεθοριακούς εργαζομένους οι οποίοι, μολονότι ασκούν την έμμισθη δραστηριότητά τους στο τελευταίο αυτό κράτος μέλος, διαμένουν σε άλλο κράτος μέλος [απόφαση της 2ας Απριλίου 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Τέκνο συζύγου μεθοριακού εργαζομένου), C-802/18, EU:C:2020:269, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 35 Η έννοια του «κοινωνικού πλεονεκτήματος», η οποία διευρύνεται από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 492/2011 ώστε να καλύπτει και τους εργαζομένους που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών, περιλαμβάνει όλα τα πλεονεκτήματα, ανεξαρτήτως του αν συνδέονται με σύμβαση εργασίας, τα οποία αναγνωρίζονται γενικά στους ημεδαπούς εργαζομένους, λόγω κυρίως της αντικειμενικής ιδιότητάς τους ως εργαζομένων ή λόγω του ότι έχουν απλώς την κατοικία τους στην εθνική επικράτεια και των οποίων η επέκταση στους εργαζομένους υπηκόους άλλων κρατών μελών δύναται επομένως να διευκολύνει την κινητικότητά τους στο εσωτερικό της Ένωσης και, ως εκ τούτου, την ένταξή τους στο κράτος μέλος υποδοχής, η δε διαλαμβανόμενη στην εν λόγω διάταξη μνεία των κοινωνικών πλεονεκτημάτων δεν πρέπει να ερμηνεύεται περιοριστικά [απόφαση της 16ης Ιουνίου 2022, Επιτροπή κατά Αυστρίας (Τιμαριθμική αναπροσαρμογή των οικογενειακών παροχών), C-328/20, EU:C:2022:468, σκέψη 95 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 36 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι μια αποζημίωση όπως αυτή του άρθρου 32 του EpiG συνιστά τέτοιο «κοινωνικό πλεονέκτημα». Πράγματι, κατά το ίδιο το γράμμα της παραγράφου 1 του εν λόγω άρθρου, η αποζημίωση καταβάλλεται, μεταξύ άλλων, στα πρόσωπα στα οποία επιβάλλεται απομόνωση βάσει του νόμου αυτού, λόγω της περιουσιακής ζημίας που υπέστησαν συνεπεία της παρεμπόδισης της επαγγελματικής τους δραστηριότητας.
- 37 Κατά πάγια νομολογία, ο κανόνας της ίσης μεταχείρισης του άρθρου 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 492/2011 απαγορεύει όχι μόνον τις εμφανείς διακρίσεις λόγω ιθαγένειας, αλλά και κάθε συγκαλυμμένη μορφή διακρίσεως η οποία, με την εφαρμογή άλλων κριτηρίων διαφοροποιήσεως, καταλήγει στην πράξη στο ίδιο αποτέλεσμα. Επομένως, διάταξη του εθνικού δικαίου, έστω και αν εφαρμόζεται χωρίς διάκριση λόγω ιθαγένειας, πρέπει να θεωρείται ότι εισάγει εμμέσως διάκριση εφόσον μπορεί, ως εκ της φύσεώς της, να θίξει περισσότερο τους εργαζομένους που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών απ' ό,τι τους ημεδαπούς εργαζομένους και, συνεπώς, ενέχει τον κίνδυνο να θέσει σε δυσμενέστερη μοίρα ειδικά τους πρώτους, εκτός αν είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη και ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό (απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2022, Caisse nationale d'assurance pension, C-731/21, EU:C:2022:969, σκέψεις 31 και 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 38 Στη διαφορά της κύριας δίκης δεν αμφισβητείται ότι η αποζημίωση του άρθρου 32 του EpiG χορηγείται μόνο στα πρόσωπα στα οποία επιβάλλεται απομόνωση βάσει του νόμου αυτού και ειδικότερα βάσει των άρθρων του 7 και 17. Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι τα πρόσωπα που απομονώνονται κατ' αυτόν τον τρόπο κατοικούν κατά κανόνα στο αυστριακό έδαφος. Αντιθέτως, στους μεθοριακούς εργαζομένους τους οποίους αφορά η υπόθεση της κύριας δίκης, και οι οποίοι κατοικούν σε άλλο κράτος μέλος, δεν επιβλήθηκε απομόνωση βάσει του εν λόγω νόμου, αλλά κατ' εφαρμογήν της υγειονομικής κανονιστικής ρύθμισης του κράτους κατοικίας τους. Κατά συνέπεια, για την περιουσιακή ζημία που προκλήθηκε από την απομόνωσή τους δεν καταβάλλεται αποζημίωση βάσει του εν λόγω άρθρου 32.
- 39 Εξ αυτού συνάγεται, όπως υπογραμμίζει το αιτούν δικαστήριο, ότι η επιλεξιμότητα για τη λήψη της αποζημίωσης αυτής συνδέεται εμμέσως με την προϋπόθεση της κατοικίας στο αυστριακό έδαφος. Σύμφωνα, όμως, με τα κριτήρια τα οποία απορρέουν από τη μνημονευόμενη στη σκέψη 37 της παρούσας απόφασης νομολογία, μια τέτοια προϋπόθεση κατοικίας στο εθνικό έδαφος συνιστά, ελλείψει δικαιολογητικού λόγου, έμμεση διάκριση, καθόσον μπορεί, ως εκ της φύσεώς της, να θίξει περισσότερο τους διακινούμενους εργαζομένους απ' ό,τι τους ημεδαπούς εργαζομένους και, συνεπώς, ενέχει τον κίνδυνο να θέσει σε δυσμενέστερη μοίρα ειδικά τους πρώτους (πρβλ. απόφαση της 2ας Απριλίου 2020, PF κ.λπ., C-830/18, EU:C:2020:275, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 40 Το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι, βάσει του άρθρου 32, παράγραφος 3, του EriG, οι εργοδότες των εργαζομένων στους οποίους επιβάλλεται μέτρο απομόνωσης βάσει του νόμου αυτού είναι εκείνοι που υποχρεούνται να τους καταβάλουν το ποσό της αποζημίωσης και, ως εκ τούτου, αποκτούν αξίωση έναντι του Δημοσίου, ενώ, στην περίπτωση των μεθοριακών εργαζομένων στους οποίους επιβάλλεται απομόνωση βάσει της υγειονομικής κανονιστικής ρύθμισης άλλου κράτους μέλους, οι εργοδότες αυτοί δεν δικαιούνται, βάσει του EriG, να αποζημιωθούν από το αυστριακό Δημόσιο για τις αποδοχές που εξακολουθούν να καταβάλλουν στους εργαζομένους αυτούς κατά τη διάρκεια της απομόνωσής τους.
- 41 Πράγματι, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι κανόνες σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων θα μπορούσαν εύκολα να καταστούν άνευ αποτελέσματος αν αρκούσε στα κράτη μέλη, για να αποφύγουν την εφαρμογή των απαγορεύσεων που θέτουν οι εν λόγω κανόνες, να επιβάλλουν στους εργοδότες υποχρεώσεις ή προϋποθέσεις σχετικές με απασχολούμενο από αυτούς εργαζόμενο, οι οποίες, αν επιβάλλονταν ευθέως στον εργαζόμενο, θα συνιστούσαν περιορισμούς της ασκήσεως του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας που αυτός δύναται να επικαλεστεί δυνάμει του άρθρου 45 ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, *Schiebel Aircraft*, C-474/12, EU:C:2014:2139, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 42 Όσον αφορά την ύπαρξη αντικειμενικού δικαιολογητικού λόγου, κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 37 της παρούσας απόφασης, τόσο το αιτούν δικαστήριο όσο και η Αυστριακή Κυβέρνηση αναφέρουν τον σκοπό της δημόσιας υγείας, καθόσον σκοπός της αποζημίωσης για την απώλεια εισοδήματος κατά την περίοδο απομόνωσης είναι να ευνοήσει την τήρηση της απομόνωσης ως μέτρου που λαμβάνουν οι υγειονομικές αρχές για τη μείωση του αριθμού των λοιμώξεων. Στο πλαίσιο αυτό, η αποζημίωση μόνο για τα μέτρα απομόνωσης που διατάσσονται βάσει του EriG δικαιολογείται από το γεγονός ότι η τήρηση των μέτρων αυτών μπορεί να ελεγχθεί μόνο στο εθνικό έδαφος.
- 43 Συναφώς, πρέπει βεβαίως να γίνει δεκτό ότι είναι προς το συμφέρον της δημόσιας υγείας, η οποία επιτρέπει μεταξύ άλλων, σύμφωνα με το άρθρο 45, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, τον περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, να επιβάλλονται μέτρα απομόνωσης όπως τα επίμαχα στην υπόθεση της κύριας δίκης, καθώς και να προβλέπεται καταβολή αποζημίωσης προκειμένου να ενθαρρυνθεί η τήρησή τους.
- 44 Εντούτοις, δεν είναι κατάλληλη για την επίτευξη του σκοπού αυτού η αποζημίωση μόνο των προσώπων που απομονώνονται βάσει της εθνικής ρύθμισης, εν προκειμένω του EriG, αποκλεισμένων, μεταξύ άλλων, των διακινούμενων εργαζομένων οι οποίοι απομονώθηκαν βάσει των υγειονομικών μέτρων που ίσχυαν στο κράτος μέλος κατοικίας τους. Πράγματι, η αποζημίωση των εν λόγω διακινούμενων εργαζομένων θα μπορούσε εξίσου να ενθαρρύνει τους διακινούμενους εργαζομένους να τηρήσουν την απομόνωση που τους επιβλήθηκε, τούτο δε προς όφελος της δημόσιας υγείας. Επιπλέον, όσον αφορά τη δυνατότητα ελέγχου της τήρησης της απομόνωσης, φαίνεται, υπό την επιφύλαξη των εξακριβώσεων στις οποίες οφείλει να προβεί το αιτούν δικαστήριο, ότι η αποζημίωση του άρθρου 32 του EriG χορηγείται στα πρόσωπα που πληρούν τις σχετικές προϋποθέσεις επειδή τους επιβλήθηκε μέτρο απομόνωσης και όχι επειδή τήρησαν το μέτρο αυτό.
- 45 Το αιτούν δικαστήριο και η Αυστριακή Κυβέρνηση προβάλλουν επίσης ως ενδεχόμενο δικαιολογητικό λόγο ότι η αποζημίωση μόνο των προσώπων που απομονώνονται βάσει του EriG απορρέει από το γεγονός ότι το αυστριακό κράτος ευθύνεται μόνον έναντι των προσώπων αυτών για την παρεμπόδιση της επαγγελματικής δραστηριότητας που προκαλεί το μέτρο της απομόνωσης και ότι οι διακινούμενοι εργαζόμενοι που απομονώθηκαν βάσει της υγειονομικής

ρύθμισης του κράτους μέλους κατοικίας τους θα μπορούσαν να στραφούν προς τις αρμόδιες αρχές του κράτους αυτού προκειμένου να προβάλουν τυχόν δικαιώματά τους σε αποζημίωση δυνάμει της ρύθμισης αυτής.

- 46 Ωστόσο, η εν λόγω επιχειρηματολογία δεν αφορά, αυτή καθαυτήν, κάποιον ειδικό σκοπό που θα μπορούσε να δικαιολογήσει παρεμπόδιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Στο μέτρο που, όπως παρατηρεί, μεταξύ άλλων, η Τσεχική Κυβέρνηση, στηρίζεται στη μέριμνα να περιοριστεί το οικονομικό κόστος της αποζημίωσης του άρθρου 32 του EriG, υπενθυμίζεται ότι, καίτοι δημοσιονομικοί λόγοι μπορούν να αποτελούν το έρεισμα των επιλογών κοινωνικής πολιτικής ενός κράτους μέλους και να επηρεάζουν τη φύση ή την έκταση των μέτρων κοινωνικής προστασίας που επιθυμεί να θεσπίσει το κράτος αυτό, εντούτοις δεν συνιστούν, αυτοί καθαυτούς, σκοπό επιδιωκόμενο με την πολιτική αυτή και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν διάκριση εις βάρος των διακινούμενων εργαζομένων (απόφαση της 20ής Ιουνίου 2013, Giersch κ.λπ., C-20/12, EU:C:2013:411, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 47 Στο πλαίσιο αυτό, ακόμη και αν, όπως υποστηρίζει η Αυστριακή Κυβέρνηση, η άρνηση αποζημίωσης για την απώλεια εισοδήματος που προκλήθηκε από τα μέτρα απομόνωσης που δεν διατάχθηκαν βάσει του άρθρου 32 του EriG αποσκοπεί στην αποφυγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού διακινούμενων εργαζομένων, οι οποίοι αποζημιώθηκαν και από το κράτος μέλος κατοικίας τους για την απομόνωση που επέβαλαν οι αρμόδιες αρχές του κράτους αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η άρνηση αυτή βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο προκειμένου να αποφευχθεί μια τέτοια υπεραντισταθμισή. Πράγματι, όπως επισήμανε η Επιτροπή, προκειμένου να αποκλειστεί η δυνατότητα αυτή, αρκεί, κατά τη χορήγηση της αποζημίωσης, οι αυστριακές αρχές να λάβουν υπόψη την ήδη καταβληθείσα ή οφειλόμενη αποζημίωση βάσει της νομοθεσίας άλλου κράτους μέλους και να μειώσουν ενδεχομένως το ποσό της χορηγούμενης αποζημίωσης.
- 48 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7 του κανονισμού 492/2011 έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία εξαρτά τη χορήγηση αποζημίωσης για την απώλεια εισοδήματος των εργαζομένων λόγω απομόνωσης που διατάχθηκε κατόπιν θετικού αποτελέσματος στην εξέταση ανίχνευσης COVID-19 από την προϋπόθεση να έχει διαταχθεί η επιβολή του μέτρου απομόνωσης από αρχή του εν λόγω κράτους μέλους βάσει της ρύθμισης αυτής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 49 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόδισης που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για το συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας,

έχει την έννοια ότι:

η χρηματοδοτούμενη από το Δημόσιο αποζημίωση που χορηγήθηκε στους μισθωτούς εργαζομένους για την περιουσιακή ζημία που υπέστησαν λόγω της παρεμπόδισης της επαγγελματικής τους δραστηριότητας κατά τη διάρκεια της απομόνωσής τους ως προσώπων τα οποία νόσησαν με COVID-19, ή για τα οποία υπήρχε υπόνοια ότι είχαν προσβληθεί από τη νόσο ή ότι μπορούσαν να τη μεταδώσουν, δεν συνιστά «παροχή ασθένειας», κατά την έννοια της διάταξης αυτής, και, επομένως, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού.

- 2) Το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΕ) 492/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης,

έχουν την έννοια ότι:

αντιτίθενται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία εξαρτά τη χορήγηση αποζημίωσης για την απώλεια εισοδήματος των εργαζομένων λόγω απομόνωσης που διατάχθηκε κατόπιν θετικού αποτελέσματος στην εξέταση ανίχνευσης COVID-19 από την προϋπόθεση να έχει διαταχθεί η επιβολή του μέτρου απομόνωσης από αρχή του εν λόγω κράτους μέλους βάσει της ρύθμισης αυτής.

(υπογραφές)